

РЕШЕНИЕ

№ 136

гр. Варна , 22.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 9 СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и втори февруари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:

Насуф Исмал

при участието на секретаря Илияна И. Илиева
като разгледа докладваното от Насуф Исмал Гражданско дело №
20203110111523 по описа за 2020 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по предявен от А. Х. С., ЕГН *****, с адрес с. Л. К., действащ чрез адв. П.Р., против Община А., ЕИК *, с адрес: гр. А., ул. „Г. П.“ № *, осъдителен иск с правно основание чл. 200, ал. 1 от КТ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата в размер от **34 500.00 лева /тридесет и четири хиляди и петстотин лева/**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се във физически болки и страдания вследствие на ожулвания в областта на брадата, контузия на гръден кош, контузия на ляво и дясно коляно, травматични отоци, кръвонасядания и ожулвания в гореописаните области, както и за претърпените психически страдания и негативни емоционални преживявания, настъпили в резултат на трудова злополука на 06.03.2018 г., **ведно** с обезщетението за забава в размер на законната лихва, считано от датата на трудовата злополука до окончателното погасяване на задължението.

Твърди се в исковата молба, че ищецът и ответникът са страни по трудово правоотношение учредено въз основа на трудови договори, сключени през различни периоди от време, последният от който е от 01.02.2015 г. за неопределено време. Сочи се, че ищецът е заемал длъжността „шофьор“ в Община А.. В предмета на трудовите му задължения е било да превозва с училищен автобус марка „О. *“ с рег. № * ежедневно учениците по маршрута гр. А., с. З., с. И., с. Л. К. и обратно. Поддържа се, че на 06.03.2018 г. към 14:00 часа ищецът е трябвало да вземе учениците от с. Л. К.о, като при придвижването си от гр. А. посока с. Л. К. в 13:45 настъпва ПТП на път * 17 км. по посока

гр. В. между лек автомобил „Ш. К.“ с рег. № *, управлявано от В. К. и управлявания от ищеца училищен автобус, собственост на ответника. Твърди се, че по случая е образувано наказателно производство по описа на ОП-В., което е прекратено поради смъртта на виновния водач на лекия автомобил. Излага се в исковата молба, че ищецът няма никаква вина за настъпилото ПТП, но в резултат на същото на водача на училищния автобус са причинени телесни увреждания, обусловили временно разстройство на здравето. Ищецът сочи, че в продължение на три месеца е бил в болнични поради временна неработоспособност. Навеждат се доводи, за това че злополуката била декларирана от ответника като трудова, като с разпореждане от 23.03.2018 г. на ТП на НОИ, гр. В., същата била приета за трудова по смисъла на чл. 55, ал. 1 от КСО. В резултат на процесната злополука освен физическите болки и страдания ищецът твърди, че дълго време не можел да ходи, да се навежда, обръща и въобще е било трудно да прави каквито и да било движения на снагата. Към настоящия момент още не е бил излекуван напълно. Променил е целият си начин на живот. Преживял е тежък психоемоционален шок и физически дискомфорт. Това му състояние продължило повече от три месеца, като и към настоящия момент непрекъснато ходел на контролни прегледи заради нанесените травми. По време на лечението му при него постоянно е трябвало да има някой от близките му, за да могат да го обгрижват и обслужват, тъй като не можел да се справя сам за физиологичните си нужди. Поради това обстоятелство изпитвал чувство, че е в тежест на семейството си, не можел да работи пълноценно, разсейвал се и не можел да извършва обичайните си работи и чисто човешките си задължения. Соци се, че работодателят освен че не е заплатил никакво обезщетение дори на 19.09.2018 г. е прекратил трудовото му правоотношение поради придобито право на пенсия.

По същество се моли искът да бъде уважен както по основание, така и по размер.

Претендират се сторените съдебно-деловодни разноски. В условията на евентуалност е инвокирано възражение за прекомерност.

В срока по чл. 131 от ГПК е депозиран писмен отговор от ответника, в който се излагат съображения за допустимост, но неоснователност на предявения иск. Ответникът не оспорва, че ищецът е работил при него по трудов договор на длъжността „изпълнител-шофьор“; че на 06.03.2018 г. при управление на ученическия автобус, описан по-горе, собственост на ответника, е пострадал при ПТП. Не се оспорва и обстоятелството, че злополуката от ответника е декларирана като трудова, която е и призната като такава от ТП на НОИ – гр. В..

Навежда обаче доводи, за това че ищецът е бил обезщетен вече от застрахователя на виновния водач по застраховка „ГО на автомобилистите“ и не може за едни и същи вреди да бъде обезщетяван два пъти. Ответникът оспорва искът по размер, като сочи, че претендираният размер е завишен и е в нарушение на принципа за справедливост. Инвокира възражение за съпричиняване по чл. 51, ал. 2 от ЗЗД, доколкото твърди, че ищецът

непосредствено преди злополуката е управлявал ученическият автобус с несъобразена с климатичните и атмосферни условия скорост, с което е нарушил правилата за движение по пътищата – в частност разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП и допринесъл за увреждането си.

По същество моли съдът да отхвърли предявения осъдителен иск.

В проведеното открито съдебно заседание ищецът, редовно призован, явява се лично, като чрез адв. П.Р. поддържа исковата молба и изрично заявява, че не прави възражение за прекомерност.

Ответникът, редовно призован за същото съдебно заседание, чрез адв. Ю.Г. поддържа отговора на исковата молба, претендира сторените съдебно-деловодни разноси и също не прави възражение за прекомерност. Пледира, че обезщетението за неимуществени вреди следва да бъде потърсено от застрахователя на виновния водач за ПТП по застраховка „ГО на автомобилистите“.

Съдът, като взе предвид доводите на страните, събрания и приобщен по делото доказателствен материал в съвкупност и поотделно и като съобрази предметните предели на исковото производство, очертани с исковата молба и отговора, на основание чл. 12 и чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установени следните **фактически положения**:

По делото не се спори, а и от приобщеното трудово досие на ищеца /л. 70 и следващите/ се установява по несъмнен начин, че страните в настоящото производство са били страни и по трудов договор, сключен на 12.09.2008 г., изменен и допълван през годините с допълнителни споразумения от 31.01.2015 г. и 01.02.2017 г., като ищецът е заемал длъжността „изпълнителен шофьор“ и превозвал с училищен автобус учениците по маршрута гр. А., с. З., с. И., с. Л. К. и обратно срещу насрещното задължение на ответника за заплаща уговореното трудово възнаграждение. Трудовото правоотношение е преустановено със заповед на ответника от 19.09.2018 г., считано от 20.09.2018 г. на основание чл. 328, ал. 1, т. 10 от КТ.

Безспорно е, че на 06.03.2018 г. по време на действие на трудовия договор ищецът е претърпял ПТП. Този факт се констатира по несъмнен начин и от представения констативен протокол за ПТП. Видно е от същия, че ПТП е настъпил на път * 17 км. посока гр. В., при гъста мъгла и намалена видимост при мокра настилка, като лицето В. К. е навлязъл в лентата за насрещно движение и се е блъснал челно с идващия срещу него ищец.

От приобщената пр. пр. № 2288 по описа за 2018 г. по описа на ОП-В. се констатира, че наказателното производство е образувано по повод на трудовата злополука и същото е прекратено поради смъртта на виновния водач В. К..

Видно от представения протокол № 1/08.03.2018 г., и самият ответник е признал, че ищецът е изпълнил своите трудови задължения без да има отклонения от нормалните

действия и условия, тъй като злополуката е причинена по вина на водача на другото ППС.

От експертното заключение по допуснатата САТЕ се установява по несъмнен начин, че непосредствено преди ПТП ищецът се е движел с разрешена от закона скорост, а именно 75 км/ч. Видимостта в района на местопроизшествието е била намалена до около 50 м. Дори при движение на автобуса със скорост позволяваща му да спре в рамките на видимостта в размер на 50 м., то при движещо се срещу него превозно средство в неговата лента за движение, водачът на автобуса не би могъл да избегне настъпване на произшествието, тъй като причината за настъпване на опасността не е в действията и поведението на ищеца.

В о.с.з. вещото лице поддържа заключението си и допълва, че в конкретния случай е нямало как ищецът да реагира, да спре, тъй като опасността, която е възникнала се движела срещу него.

По делото не се спори, а и от представените писмени доказателства се доказва по категоричен начин, че процесното ПТП е настъпило при изпълнение на служебните задължения на ищеца, като същото е декларирано от ответника-работодател като трудова злополука и е призната за такава с административен акт на НОИ.

От заключението по назначената СМЕ се констатира, че свързаните с инцидента травматични увреждания се изразяват в контузия на гръден кош – травматични отоци и кръвонасядания по кожата на гърдите централно и двустранно предно-странично, травма на нервни коренчета в гръдния отдел на гръбначния стълб; травма на ляв долен крайник – оток, кръвонасядания и охлузвания в областта на коляното, подбедрицата и стъпалото; охлузване по кожата на брадата. Експертното заключение е в унисон и с ангажираната по делото медицинска документация. Констатира се още, че предвид засегнатите структури и клиничната изява на травмите в случая е бил налице медикобиологичният показател – временно разстройство на здравето неопасно за живота. Травмата на нервните коренчета се характеризира основно с болков синдром, ограничаващ в известна степен движенията в засегнатия отдел. Възстановителният период след подобни увреждания е обичайно от порядъка на три-четири седмици. Като последица от нервната увреда за по-дълъг период от време може да остане постоянна или провокирана болка в областта на гръбначния стълб, както и отделни сетивни нарушения. Констатира се още от експертното заключение и приобщените болнични листи по делото, че в конкретния случай възстановителният период е бил около три месеца, а именно от 06.03.2018 г. до 06.06.2018 г. През целия период, включително и при първоначалното болнично лечение, е провеждано единствено консервативно медикаментозно лечение с нестероидни противовъзпалителни и болкоуспокояващи препарати. Диагностицираното увреждане на ищеца след злополуката не налага провеждане на хирургично лечение. В хода на възстановителния процес също не са констатирани усложнения, които да изискват оперативна интервенция. Във връзка с нараняванията не са констатирани деформиращи изменения и трайно засягане на двигателната функция. Ограниченията в определени движения и различни сетивни

нарушения /тръпнене, мравучкване, схващане/ могат да се обяснят с провокираното от травмата дразнене на нервните коренчета, придружено с чувство на различна по сила и продължителност болка.

В о.с.з. вещото лице поддържа заключението по СМЕ и допълва, че след подобна травма за продължителен период от време би могло да остане чувство на болка при натоварване или при определена позиция на тялото, като в конкретния случай се има предвид и особеностите със съответните изменения по гръбначния стълб, които са забелязани на рентгена, така че би могло изцяло и само на травмата да се отдадат остатъчните явления като болка, тръпнене, мравучкане, схващане и др. подобни. Констатира се още, че травматичните увреждания, включително травмата на нервните коренчета са пряка последица от процесното ПТП, независимо от рентгенологичните данни, установени от образната диагностика, за дегенеративни изменения по структурите на гръбначния стълб на ищеца.

От заключението по назначената СПЕ се установява, че към настоящия момент не са установени сериозни психични увреждания при ищеца. Леко е увеличена тревожността, която е свързана с перманентното изпитване болки и изтръпване по тялото, крайниците и шията, както и поради ограничените вече физически възможности и необходимостта от приемане на помощ от страна на близките от семейството. Установява се, че ищецът е преживял значим стрес от настъпилия пътен инцидент, но впоследствие, когато е бил оневинен, се е успокоил, като към момента има остатъчни, леки нарушения на съня, както и известно чувство за непълноценност, периодични натрапливи мисли, свързани с оживяване на сцени от случилото се. Видимо е спокоен, като е регистрирана лека емоционална потиснатост, свързана с цитираната физическа непълноценност.

В хода на съдебното дирене вещото лице поддържа заключението си по СПЕ.

От ангажираните гласни доказателства чрез разпита на свид. В. А. Х. – дъщеря на ищеца – се установява, че последният преди инцидента е нямал никакви оплаквания. Здравословно е бил в добро състояние и се е обслужвал сам. След злополуката е преживял негативни емоционални и психически преживявания. Около 3-4 месеца след инцидента не е можел самостоятелно да обслужва своите базови човешки потребности. Налагало се някой от семейството да му помага. Било го е страх да се качва и да се вози в кола. Около една година след инцидента ищецът е започнал да работи като охрана в свинекомплекс в с. Л. К. От показанията на свид. С. А. К., която работи в Община А. на длъжност „Главен специалист човешки ресурси“ се установява, че към края на м. март 2018 г. ищецът сам е занесъл болничния си лист в общината и бил във видимо добро здравословно състояние, като към настоящия момент ищецът е работил и бил доволен от този факт. Свид. К. не може да посочи обаче дали до сградата на общината ищецът е дошъл сам или с някой придружител.

От обясненията на ищеца, дадени по реда на чл. 176 от ГПК се установява, че същият

не е предявявал своята претенция пред застрахователя на виновния водач по застраховка „ГО на автомобилистите“ и не е получавал обезщетение от застрахователя.

При така изложената фактическа обстановка съдът достига до следните **правни изводи**:

С настъпването на трудова злополука за увредения, а при смъртта му – за неговите наследници, възниква право на обезщетение за причинените им вреди, респективно задължение за репарирането им от прекия причинител на увреждането по силата на [чл. 45 ЗЗД](#) и от работодателя по силата на [чл. 200 КТ](#). Отговорността на работодателя е безвиновна – тя не зависи от това дали негов орган, друг негов работник/служител или трето лице има вина за настъпването на вредата, дали е резултат на случайно събитие или непреодолима сила, а възниква само поради съществуващото между него и увредения трудово правоотношение. Отговорността е гаранционно-обезпечителна, защото е за вреди, причинени от или за които отговаря друго лице, поради което пострадалият има право да получи за тях само едно обезщетение до размера, дължим от причинителя. Когато вредите са причинени противоправно и виновно от друг работник/служител при работодателя и последният заплати обезщетение, той има регресно право срещу виновния на основание [чл. 202 КТ](#). А когато увреждането е причинено виновно от трето по отношение на трудовото правоотношение лице, работодателят разполага с регресното право срещу него по [чл. 54 ЗЗД](#) за заплатеното обезщетение. Целта на регресните права е отговорността за вредите да бъде понесена от причинилия ги. Отговорността е за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Тя може да се намали при съпричиняване от пострадалия поради допусната от него груба небрежност, с размера на обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване, както и с размера на получените суми по сключени от работодателя договори за застраховане на работниците/служителите за риска "трудова злополука". Разпоредбите за имуществената отговорност на работодателя при увреждане на работник/служител не предвиждат, но и не изключват намаляване или дори покриване на цялата му отговорност /ако е до размера на застрахователната сума/ при наличие на застраховка "Гражданска отговорност", включително задължителната застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите". Отговорността на застрахователя е договорна, тя е функционално свързана с отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица вреди в границите на уговорената застрахователна сума. Една от особеностите на тази застраховка е, че по нея е застраховано всяко лице, което ползва МПС на законно основание и е отговорно за причинените при управлението му вреди. Прекият причинител, работодателят и застрахователят отговарят на различни основания, но за едни и същи вреди. С оглед защита на интереса на увредения той разполага с право да предяви иски срещу всеки от тях, но плащането на дължимото се за вредите обезщетение от един от тях погасява задълженията на другите. Ако плащане е осъществено от работодателя или от делинквента, те имат регресно право срещу застрахователя за платената сума до размера на застрахователната сума. Това следва от целта на застраховането – застрахователят да

поеме риска /изцяло или частично/ от настъпването на застрахователно събитие /Решение № 29 от 11.07.2019 г. на ВКС по гр. д. № 1865/2018 г., III г. о., ГК/.

В конкретния случай по делото ответникът не ангажира никакви доказателства досежно удовлетворяването на интереса на ищеца от застрахователя на виновния водач по застраховка „ГО на автомобилистите“, като дори се констатира от обясненията на последния, че същият не е предявявал своята претенция по реда на КЗ и не е получавал обезщетение на основание чл. 432 от КЗ, поради което оплакванията на ответника в тази насока са несъстоятелни.

За да бъде ангажирана обективната договорна отговорност на ответника, ищецът следва да установи в условията на пълно и главно доказване кумулативното наличие на следните елементи от фактическия състав на предявения осъдителен иск: наличието на валидно учредено трудово правоотношение; че процесното ПТП е настъпило по повод или във връзка с престиране на работна сила в полза на ответника-работодател; вида, характера, степента, интензитета и продължителността на възстановяване на твърдените неимуществени вреди, както и негативните психически и емоционални преживявания; причинно-следствената връзка между процесното ПТП и претърпените неимуществени вреди.

Ответникът следва да проведе насрещно доказване по тези факти, както и да докаже по несъмнен начин своите възражения и твърдения, включително и това за съпричиняване, а при установяване на горните факти – че е удовлетворил вземанията на ищеца.

По делото не се спори, а и от доказателствената съвкупност по категоричен начин се установява, че е налице валидно учредена трудово правна връзка между ищеца и ответника, че по време на действие на договора ищецът при изпълнение на трудовите си задължения е претърпял ПТП, което е декларирано от ответника и признато от НОИ като трудова злополука.

По несъмнен начин се установи от експертното заключение по назначената СМЕ, което съдът кредитира като компетентно изготвено, пълно, обективно и неоспорено от страните, и наличието на причинно-следствената връзка между ПТП-то и претърпените травматични увреждания.

Основният спор между страните, който е поставен за разрешаване пред настоящия съдебен състав е досежно размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди, с оглед вида, характера, степента, интензитета и периода на възстановяване на претърпените от ищите травматични увреждания, негативни емоционални и психически преживявания, както и другите конкретни данни по делото.

Справедливото обезщетяване, каквото изисква чл. 52 от ЗЗД, на всички неимуществени вреди, означава съдът да определи точен паричен еквивалент на болките и

страданията, на трайните поражения върху физическата цялост и здраве на пострадалото лице във всеки отделен случай конкретно, а не по общи критерии. Определената сума пари в най-пълна степен следва да компенсира вредите.

Понятието "справедливост" не е абстрактно понятие, а е свързано с преценката на съда по същество на конкретни обстоятелства от обективната действителност. Такива обективни обстоятелства при телесните увреждания могат да бъдат характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и др - в този смисъл е задължителната тълкувателна практика на ВС, обективирана в ППВС № 4 от 1968 г. на Пленума на ВС.

Моралните вреди са индивидуално определими и паричното обезщетение за тях следва да съответства на необходимото за преодоляването им. Не е проява на справедливост, а е в дисхармония със справедливостта определяне на парично обезщетение по-голямо от необходимото за обезщетяване на претърпените вреди, като се обсъдят всички наведени доводи и обстоятелства, обосноваващи по-нисък размер на обезщетението. Обезщетението не следва да бъде източник на неоснователно обогатяване.

При определяне на дължимото обезщетение следва да се държи сметка и за обществените представи за справедливост в аспект на съществуващите общественоекономически условия на живот.

Предвид конкретните данни по делото, настоящият съдебен състав при определяне размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди взе предвид следните обстоятелства, а именно: **вида на телесната повреда**, който се установява от заключението по СМЕ, а именно лека, изразяваща се във временно разстройство на здравето неопасно за живота; **характера на леките телесни повреди** – контузия на гръден кош, травма на ляв долен крайник, охлузване по кожата на брадата; **интензитетът на уврежданията по тялото на ищеца** – травматични отоци и кръвонасядания по кожата на гърдите централно и двустранно предно-стрианчно, травма на нервни коренчета в гръдния отдел на гръбначния стълб, оток, кръвонасядания и охлузвания в областта на коляното, подберицата и стъпалото; **периодът на възстановяване** на процесните травми – около 3 месеца, при отчитане на факта, че като последица от нервната увреда за по-дълъг период от време може да остане постоянна или провокирана болка в областта на гръбначния стълб, както и отделни сетивни нарушения.

Съдът съобрази и факта, че ищецът няма отпаднали сетивни и моторни функции, движи крайниците си в пълен обем, няма сериозни промени в прешлените, единственото е болковата симптоматика. Травмите не са наложили хирургично лечение, а само медикаментозно лечение.

На основание чл. 172 от ГПК, доколкото разпитаната свид. В. Х. е дъщеря на ищеца,

съдът преценява достоверността на показанията □ с оглед на всички други данни по делото, като се има предвид възможната нейна заинтересованост от изхода на делото. След съвкупния анализ на показанията □ с останалите писмени и експертни доказателства, съдът достигна до извода, че показанията на същата са логични, последователни, вътрешнонепротиворечиви, пълни и взаимно допълващи се. Свидетелката заявява, че пострадалият след инцидента е преживял негативни емоционални и психически преживявания, като около 3 месеца е бил в болничен и не е посещавал работното си място освен по повод на злополуката, а именно за да занесе болничните листи, които се установи от показанията на свид. К., че е предоставил лично. Констатира се още от гласните доказателства, че ищецът трудно е задоволявал базисните си потребности в ежедневието самостоятелно, като в началото е бил подпомаган от някого. Констатира се още, че около една година след инцидента ищецът е постъпил на нова работа като охрана.

Съдът съобрази и годините на пострадалия – 70 г. /67 г. към датата на ПТП/, като напредналата възраст обуславя по-ниския праг на търпимост към физическите болки и страдания, а по-доброто общо физическо здраве е от особена важност на тези години. Следва да се вземе предвид и начинът, по който е причинено увреждането – в резултат на ПТП, което е довело до това ищецът да се страхува от управление на МПС, което за един активен шофьор, представлява сериозно неудобство в личния му живот.

Съдът взе предвид при определяне размера на обезщетението и факта, че при процесното ПТП са починали водачът на другия автомобил и пътникът при него. В резултат това е образувано и наказателно производство по описа на ОП-В., което неминуемо е предизвикало голям стрес у пострадалия, което се потвърждава и от експертното заключение по СПЕ, което съдът кредитира, като компетентно изготвено, пълно и обективно.

При съобразяване с посочените критерии, от една страна, и от друга – със съществуващите общественно-икономически условия в страната, съдът намира, че пълният размер на обезщетението за претърпени неимуществени вреди е 6000.00 лева, като за разликата до предявените 34 500.00 лева искът следва да се отхвърли като неоснователен. Основателността на главното вземане до посочения размер обуславя дължимостта и на произтичащите от него акцесорни вземания за обезщетение в размер на законната лихва, считано от датата на трудовата злополука до окончателното погасяване на вземането – арг. от чл. 84, ал. 3 от ЗЗД.

Тук е моментът да се разгледа и наведеното от ответника възражение за съпричиняване по чл. 51, ал. 2 от ЗЗД. Възражението за съпричиняване не е волеизявление, с което се упражнява потестативно право, а е твърдение за факт. В конкретния случай ответникът твърди, че ищецът се е дивижил със скорост, която не е била съобразена с атмосферните условия и с конкретните условия на видимост, поради което е налице противоправно поведение и от страна на увреденото лице, доколкото е нарушена

разпоредбата на чл. 20 от ЗДвП. Когато за настъпването на вредите има значение и поведението на увреденото лице, то това поведение намаля отговорността на работодателя по чл. 201, ал. 2 от КТ само в случай, че прекъсва причинната връзка между действията на делинквента и настъпилите за пострадалия вреди, т. е. без значение е дали поведението на увреденото лице е правомерно или не, от значение е наличието на обективна връзка между неговото поведение и настъпилите щети – арг. от Решение № 17 от 6.03.2015 г. на ВКС по гр. д. № 3174/2014 г., IV г. о., ГК. В конкретния случай, видно от заключението на вещото лице по САТЕ, което съдът кредитира като компетентно изготвено, пълно, ясно и обективно, причините за ПТП са няколко и всичките са свързани с поведението на делинквента /водачът на лекия автомобил/ – навлязъл в насрещната лента за движение на ищеца. В конкретния случай ищецът е нямало как да реагира, да спре на такава опасност, тъй като опасността се е движела срещу него. При тези факти по делото от обективна страна е без значение дали ищецът се е движел със съобразена скорост по смисъла на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, след като причината за удара не е в скоростта му на движение, а в управлението на МПС от страна на делинквента в насрещната лента, което обуславя извода за липса на съпричиняване от страна на увреденото лице, поради което претендирания размер не следва да се намали.

Относно съдебно-деловодните разноски:

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК в полза на ищеца следва да се присъдят сторените съдебно-деловодни разноски съразмерно с уважената част от исковата претенция, чийто размер възлиза на 271.30 лева, представляваща адвокатско възнаграждение по представения договор за правна помощ и съдействие, имащ характера на разписка – арг. от т. 1 от ТР № 6/2012 г. по описа на ОСГТК на ВКС.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК в полза на ответната страна следва да се присъдят сторените съдебно-деловодни разноски съразмерно с отхвърлената част от иска, чийто размер възлиза на 1420.87 лева, от които: 99.13 лева – депозит за вещо лице по САТЕ и 1321.74 лева – адвокатски хонорар, платен по банков път, видно от представеното банково бордеро.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, в полза на съдебната власт по сметка на РС-В. следва да се присъди сумата в размер от 298.78 лева, представляваща съдебно-деловодни разноски, от които: 33.91 лева – депозит за вещо лице по СПЕ, 20.87 лева – депозит за вещо лице по СМЕ и 240.00 лева – държавна такса.

Водим от изложените мотиви, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл. 200, ал. 1 от КТ, Община А., ЕИК *, с адрес: гр. А., ул. „Г. П.“ № * **ДА ЗАПЛАТИ** на А. Х. С., ЕГН *****, с адрес с. Л. К. сумата в размер от **6 000.00 лева /шест хиляди лева/**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се във физически болки и страдания вследствие на ожулвания в областта на брадата, контузия на гръден кош, контузия на ляво и дясно коляно, травматични отоци, кръвонасядания и ожулвания в гореописаните области, както и за претърпените психически страдания и негативни емоционални преживявания, настъпили в резултат на трудова злополука на 06.03.2018 г., **ведно** със законната лихва, считано от 06.03.2018 г. до окончателното погасяване на задължението, **КАТО**

ОТХВЪРЛЯ предявения от А. Х. С., ЕГН *****, с адрес с. Л. К. против Община А., ЕИК *, с адрес: гр. А., ул. „Г. П.“ № * осъдителен иск с правна квалификация по чл. 200, ал. 1 от КЗ за сумата в размер от **28 500.00 лева /двадесет и осем хиляди и петстотин лева/**, представляваща горницата над уважения размер от 6 000.00 лева до предявения размер от 34 500.00 лева - обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се във физически болки и страдания вследствие на ожулвания в областта на брадата, контузия на гръден кош, контузия на ляво и дясно коляно, травматични отоци, кръвонасядания и ожулвания в гореописаните области, както и за претърпените психически страдания и негативни емоционални преживявания, настъпили в резултат на трудова злополука на 06.03.2018 г., **ведно** със законната лихва, считано от 06.03.2018 г. до окончателното погасяване на задължението.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, Община А., ЕИК *, с адрес: гр. А., ул. „Г. П.“ № * **ДА ЗАПЛАТИ** на А. Х. С., ЕГН *****, с адрес с. Л. К. сумата в размер от **271.30 лева /двеста седемдесет и един лева и тридесет стотинки/** – адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, А. Х. С., ЕГН *****, с адрес с. Л. К. **ДА ЗАПЛАТИ** на Община А., ЕИК *, с адрес: гр. А., ул. „Г. П.“ № * сумата в общ размер от **1 420.87 лева /хиляда четиристотин и двадесет лева и осемдесет и седем стотинки/**, представляваща сторени по делото съдебно-деловодни разноски, от които: 99.13 лева – депозит за вещо лице по САТЕ и 1321.74 лева – адвокатски хонорар.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, Община А., ЕИК *, с адрес: гр. А., ул. „Г. П.“ № * **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на съдебната власт по сметка на РС-Варна сумата в общ размер от **298.78 лева /двеста деветдесет и осем лева и седемдесет и осем стотинки/**, представляваща съдебно-деловодни разноски, от които: 33.91 лева – депозит за вещо лице по СПЕ, 20.87 лева – депозит за вещо лице по СМЕ и 240.00 лева – държавна такса.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд – Варна в двуседмичен срок от съобщението.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____